

Ruth Maria Hedman

PUOLIKSI PERHONEN

Puoliksi perhonen

Puoliksi perhonen

Ruth Maria Hedman

© 2021 Ruth Maria Hedman

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4950-0

Lukijalle

Kiitos, kun valitsit tämän kirjan. Tämä runoteos on matka minun kokemusmaailmaani. Runojen aiheet sivuavat sen tarkemmin määrittelemättä elämää ja ihmisenä olemista, persoonaksi syntymistä ja persoonana kasvua. Aiheet runoihin kumpuavat omasta traumatoipumisestani ja niistä voi tunnistaa elementtejä selviytymisestä henkisestä ja hengellisestä väkivallasta siihen liittyvine kasvukipuineen. Runot kertovat suhteestani itseeni, muihin ihmisiin ja minua ympäröivään maailmaan. Ne, kuten luovuus yleensäkin ovat minulle kuin yksi kainalosauva elämän kokoisella matkalla. Kun on vasta puoliksi jotain, tarvitaan jotain mihin tukeutua ja mitä vasten nojata. Siihen tarvitaan sanoja, oma tarina, ääni ja persoonallinen käsiala. Kiitos kun näet minut.

Varjo on taakse jäänyt

Valoon kääntyneillä

varjo on kantapäillä.

Ja tuskasta vääntyneillä

siveltimien päillä

niitty sai kukkien meren.

Vaikk` kauneutta en nää nyt

värissä taivaan veren,

niin varjo on taakse jäänyt.

Puu

Kun on kaikkensa antanut,

aikansa kantanut

sisältöä liian suurta

rikki ratkeamatta,

tai seissyt pystyssä ilman juurta,

taipunut tuulessa katkeamatta,

niin ei koskaan keneenkään anna

määritellä kohtuutensa ääriä,

tai rajojensa paikkoja panna,

neuvoa oikeita ja vääriä.

Perhosen lailla

Ei kukaan minua noitunut,
vaikka näyttää että sätkin,
että vääntelehdin.

Ei se tuhokseni koitunut,
sillä minä, joka itseni kätkin,
nyt minä tanssin minkä ehdin.

Ei tämän kauniimmin voi
ilo raajaton näkyviin tulla,
kun ei ole rajoitteista vapaa.

Mutta se mikä elämää soi
tuhanteen kuoppaan haudatulla,
myös läpi virtaa tuhannella tapaa.

Minä ryömin ja matelen esiin
jalkoja ja käsiä vailla,
annan valon pintaa nuolla.

Löydän reittiini kaikkiin kesiin
ja kohta syntyvän perhosen lailla
minun täytyi ensin kuolla.

Minä

Jos kantaa itsensä kokoista lasta,
jonka löysi alta pimeään,
joka ensi kertaa parkaisi vasta,
niin miten hänet nimeään?
Hän hukkui vuosien pelossa
tai ei syntynyt kokonaisena,
koska häntä ei tahdottu elossa
tai tahdottiin tietynlaisena.
Hän ei oikeaa nimeään kuullut
siksi riittämättömyyttä
hän nimekseen on luullut
uskonut niin aivan syyttä.
Häntä mittapuiden alta
ei kukaan syliin nostanut.
Siksi aina ansaitsemalla
hän on paikkansa ostanut.
Hän tahtois kaikille näyttää!
Silti kätkien sisäisen loisteen
mieluummin muiden toiveita täyttää,
on vastuussa onnesta toisten.
Hänen itkunsa herätti minut.
Kyyneleensä kimmelsi tähtinä.

"Hei, minä tunnenkin sinut,
sinun nimesi on minä."

Vastapainoa

Tarvitsin vastapainoa,
kynsien alle multaa
tuulen ollessa ainoa.
Sain sylin täydeltä kultaa.
Enhän minä milloinkaan
riittävän paljoa paina,
mutten lentoon lähtisi silloinkaan,
jos en osaa ja kykene aina
sanojen ja tekojen taivaana
kaartumaan kasvumaidenne yllä.
Yksi palsta on rakkauden raivaama,
sieltä löydämme kotimme kyllä.

Kasvupaikka

Jos katsoo purkkia, missä elänyt on vailla karttaa ja nurkkia,
ehkä jo haalistuvan huomaa kuvan siitä lasin läpi nähdystä.

Jos katsoo sitä maailmaa, joka sisälsi juuri sen verran ilmaa
ilman maata, että ilman olisi kuollut,
niin hengenvedoista oppii kiittämään.

Kun on omaa hengityshuurretta pinnoilta nälkäänsä nuollut.

Ja tuntosarvilla piirrellyt utuista uurretta,
vuodesta toiseen toiveitaan siirrellyt.

Sillä elämä oli elokuva ruudun takana tapahtuvana niille toisille.

Mutta perhonen, voi sille, sille riitti kun kimmelteli
läpi seinien leikki valon.

Sitä katselemalla se eli turvassa lasisen talon.

Mutta sen sielussa haikeus oli kaikkeen ilmakehän alla.

Ja vaikeus pysyä elossa alkoi vaivata,
kun ikävän joku siiventyynkiin laati.

Kauttaaltaan sydän pelossa se alkoikin ulos kaivata,
jokin sitä lentämään vaati.

Ja kansi aukesi vasta kun siivet vahvoina viimein hakkasi.

Kun lentämään luotu itselleen muuta valehtelemasta lakkasi.

Jos katsoo sitä tilaa, jossa mahtui juuri kääntymään vaikka
ajan kanssa osittain tukahtui ja alkoi vinoon vääntymään,
se oli vain kasvupaikka.

Puoliksi perhonen

Kun on puoliksi perhonen, puoliksi nainen,
ei ole koskaan kokonainen. Vaan mikä kumma?
Ei valinta, kohtalo, ennemminkin tekijöiden
summa.

On puoliksi valoisa ja puoliksi tumma.
On aina puoliksi maassa, puoliksi taivaassa,
puoliksi ilmassa. Koditon maailmassa,
talossa ja tiellä ja kotonaan siellä
minne kaipaa tai minkä kadottaa,
mistä tuli tai mitä odottaa.

Ei syntynyt kummaksikaan kokonaan.
Pitäis olla jompikumpi tai jokin hallitumpi.
Mutta tuolleen sikin sokin, olla nyt jotakin
puoliksi,
toisten huoliksi. Jääköön ulkopuolelle kerhojen,
kun se ei ole nainen eikä perhonen.

